

POSTANOWIENIE

Dnia 6 czerwca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie K. D.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 6 czerwca 2024 r.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w Szczecinie z 28 listopada 2023 r.,

sygn. akt IV Ka 1356/23

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Stargardzie VII Zamiejscowego Wydziału

Karnego w Pyrzycach z 7 czerwca 2023 r., sygn. akt VII K 402/21

i przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

na podstawie art. 539 e § 2 k.p.k.

postanowił

1. oddalić skargę;
2. kosztami postępowania skargowego obciążyć oskarżonego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 czerwca 2023 r. Sąd Rejonowy w Stargardzie VII Zamiejscowy Wydział w Pyrzycach, sygn. akt VII K 402/21, uznał K. D. za sprawcę czynu polegającego na tym, że odpierając bezpośredni, bezprawny zamach na swoje zdrowie, polegający na użyciu wobec niego przez K. J. siły fizycznej w postaci uderzeń po ciele, naruszył nietykalność cielesną K. J. w ten sposób, że odpychał go od siebie, a nadto dwukrotnie uderzył pokrzywdzonego K. J. pięścią w

twarz oraz zadał mu uderzenie w klatkę piersiową powodując u K. J. obrażenia ciała w postaci rozlanego sińca powiek oka lewego, schodzącego na okolice podoczołową, ubytku około połowy korony zęba dwudziestego drugiego to jest górnego drugiego lewego siekacza i przyśrodkowej części zęba dwudziestego pierwszego to jest górnego pierwszego lewego siekacza, sińca na brodzie po stronie lewej, sińca lewej małżowiny usznej oraz sińca na klatce piersiowej w jego górnej części po stronie prawej, które to obrażenia skutkowały u K. J. rozstrojem zdrowia i naruszeniem czynności narządów ciała na okres trwający dłużej niż siedem dni to jest czynu z art. 217 § 1 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art 11 § 2 k.k. i w oparciu o treść art. 25 § 1 k.k. uniewinnił go od popełnienia przypisanego mu czynu.

Na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora, wyrokiem z 28 listopada 2023 r., w sprawie o sygn. akt IV Ka 1356/23, Sąd Okręgowy Szczecinie uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Stargardzie VII Zamiejscowy Wydział Karny w Pyrzycach do ponownego rozpoznania.

Skargę na powyższy wyrok wniósł obrońca oskarżanego, zarzucając rozstrzygnięciu obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na wynik sprawy, tj. art. 437 § 2 k.p.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, a w konsekwencji uchylenie wyroku Sądu Rejonowego w Stargardzie VII Zamiejscowy Wydział Kamy z siedzibą w Pyrzycach z dnia 7 czerwca 2023 r., sygn. akt VII K 402/21 i przekazanie sprawy oskarżonego K. D. do ponownego rozpoznania ze względu na stwierdzenie konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu sądowego w całości, podczas gdy w realiach niniejszej sprawy nie doszło do aktualizacji którejkolwiek z przesłanek uzasadniających uchylenie wyroku sądu I instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, w szczególności nie zachodzi konieczność ponownego przeprowadzenia przewodu sądowego w całości, na którą to konieczność powołał się sąd odwoławczy.

Skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy właściwemu sądowi odwoławczemu do ponownego rozpoznania.

Odpowiedź na powyższą skargę złożył prokurator, który wniósł o jej oddalenie.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga nie jest zasadna i jako taka podlegała oddaleniu.

Na podstawie art. 539a § 3 k.p.k. skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 k.p.k. lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Kognicja Sądu Najwyższego w postępowaniu wywołanym wniesieniem skargi obejmuje badanie czy w danej sprawie, na etapie postępowania przed sądem pierwszej lub drugiej instancji, zachodzi bezwzględna przyczyna odwoławcza (art. 439 § 1 k.p.k.) albo czy sąd odwoławczy zasadnie uznał, że ma miejsce wypadek wskazany w art. 454 k.p.k. czy też konieczne jest przeprowadzenie na nowo przewodu sądowego w całości.

Autor skargi wywodzi, iż podstawą wydania wyroku o charakterze kasatoryjnym nie była żadna ze wskazanych w ww. przepisie przesłanek. W szczególności nie była nią, wskazana przez sąd odwoławczy konieczności przeprowadzenia na nowo przewodu w całości.

Nie można się jednak zgodzić z przedstawionym przez skarżącego stanowiskiem. Z treści uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wynika bowiem, że sąd ten wydając wyrok objęty skargą wprost wskazał na konieczność powtórzenia w całości postępowania dowodowego oraz należycie uzasadnił uchylenie zaskarżonego wyroku, wskazując na tak daleko posuniętą wadliwość postępowania dowodowego, która uniemożliwiała wydanie w sprawie wyroku uniewinniającego. Stanowisko sądu odwoławczego było więc prawidłowe (por: postanowienie Sądu Najwyższego z 10 kwietnia 2024 r., sygn. akt I KS 11/24 oraz uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z 20 września 2018 r., sygn. I KZP 10/18). Świadczy to o przekonaniu sądu II instancji, że uniewinnienie było zdecydowanie przedwczesne, a z uwagi na uregulowania art. 454 k.p.k. nie było możliwe wydanie wyroku skazującego.

W konsekwencji uznać należało, że nie doszło do obrazy powołanych w skardze przepisów, wobec czego - nie znajdując również podstaw do orzekania poza granicami skargi - Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu (art. 539e § 2 k.p.k.), obciążając kosztami postępowania skargowego oskarżonego.

[PGW]

[ms]